

Arrest

nr. 144 065 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en al wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 17 december 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2008 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 16 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 3 oktober 2008 verwierp de Raad voormelde beroepen bij arresten met nrs. 16 927 en 16 928. Tegen de arresten van de Raad dienden de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking van 6 januari 2009 van de Raad van State werd het voormelde cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

Op 22 oktober 2008 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 9 maart 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 27 oktober 2010 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Op 16 november 2010 werd aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 22 november 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 oktober 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 8 november 2011 werd aan de verzoekende partijen nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 2 december 2011 dienden de verzoekende partijen wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 nam de verwerende partij opnieuw de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 6 maart 2013 werd aan de verzoekende partijen wederom een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 5 april 2013 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 december 2013 nam de verwerende partij opnieuw de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen asiel aan op 04.01.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 03.10.2008 met een bevestigende beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat de behandeling van hun asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asiel procedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asiel procedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de Rechten van het Kind betreft; betrokkenen tonen niet aan welk recht geschonden zou worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding van de Rechten van het Kind volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet school plichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België geboren zijn, wat een bijzondere band met België met zich meebrengt. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure was het oudste kind echter 2 maanden oud en was hun ander kind niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft de bewering dat indien betrokkenen zouden terugkeren dit een inbreuk zou zijn op het gezinsleven; de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer een bedreiging zou zijn voor hun leven en fysieke integriteit, dient opgemerkt te worden dat zij geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hun leven en fysieke integriteit zouden bedreigd zijn indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst waar zij kunnen verblijven. Uit hun asielaanvraag blijkt immers dat mevrouw H nog twee broers heeft in Armenië en dat meneer T nog een zus heeft Armenië. Betrokkenen verbleven verder ruim 21 en 22 jaar in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen in mensonwaardige omstandigheden zouden moeten leven indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen in mensonwaardige omstandigheden zouden moeten leven indien zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat de moeder van Mr. T legaal in België woont; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen verwijzen vervolgens naar het wetsvoorstel van Groen; er dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een wetsvoorstel en niet om een wet. Dit is dus niet van kracht en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormen.

Wat het argument betreft dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens; betrokkenen tonen dit niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat hun economische en sociale bindingen in België gevestigd zijn; betrokkenen verklaren vlot Nederlands te spreken, contacten te hebben met Belgen, werkbereid te zijn; betrokkenen leggen getuigenverklaringen voor alsook schoolattesten van de kinderen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Op 2 december 2013 nam de verwerende partij een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partijen.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen stippen aan dat de instructie van 19 juli 2009 wel werd vernietigd door de Raad van State, doch dat de staatssecretaris heeft aangegeven zich te willen houden aan de bepalingen van de vernietigde instructie. Ze vervolgen dat indien de bestreden beslissing niet kan worden getoetst aan de instructie, zij wel nog moet worden getoetst aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen menen dat elke buitengewone omstandigheid die door hen werd ingeroepen, in hun nadeel wordt uitgelegd en zulks omdat iedere vorm van integratie min of meer het gevolg zou zijn van hun gedrag door zich te willen blijven nestelen in illegaliteit. Volgens de verzoekende partijen beoordeelt de verwerende partij hiermee de gegrondheid van hun aanvraag en wordt hun aanvraag onterecht afgewezen als zijnde niet ontvankelijk. Ze menen dat de verwerende partij de criteria voor de onontvankelijkheid verwacht met de criteria voor de gegrondheid van het verzoek. Voorts gaan de verzoekende partijen in op het motief van de bestreden beslissing dat ze zich moedwillig hebben genesteld in illegaliteit. Ze stellen dat de verwerende partij wel een ruime appreciatiebevoegdheid heeft doch dat deze echter niet zover gaat dat alle middelen op lapidaire wijze moeten worden verworpen. Ze stellen dat hun integratie net aantoonde welk engagement er bestaat in hun hoofde om te functioneren in deze maatschappij als waardevolle burgers. Ze stippen aan dat de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt door te stellen dat indien de uitzonderlijke omstandigheid er al zou zijn, deze louter te wijten is aan het gedrag van de verzoekende partijen door geen gevolg te geven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij heel goed weet dat, willen zij het vereiste belang niet verliezen in hun administratieve procedures strekkende tot machtiging tot verblijf of asiel, zij verblijf dienen te houden in het Rijk. Zij menen dat zij aldus in een catch-22 situatie terecht komen. Ze menen voorts dat de verwerende partij hun onterecht hun graad van integratie verwijt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen hun betoog opbouwen rond het volgens hen wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partijen dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009

impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Wel kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar ze stellen dat de bestreden beslissing nog steeds aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden getoetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager

beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag geen duidelijk onderscheid hebben gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden die ze wensen in te roepen om hun aanvraag in België in te dienen en de argumenten betreffende de gegrondheid van hun aanvraag. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf stellen de verzoekende partijen op zeer algemene wijze dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM ingeroepen worden als buitengewone omstandigheden, alsook de rechten van het Kind, nu het lopend schooljaar niet mag onderbroken worden en de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en het wetsvoorstel van Groen. Zij beroepen zich op een langdurige asielpprocedure met schoolgaande kinderen. Veder stellen ze dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging zou inhouden voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid; dat niemand mag worden onderworpen aan een mensonterende behandeling; dat al hun sociale en economische belangen ondertussen in België zijn gevestigd; dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst. Ze benadrukken dat “deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie”. Voorts stellen ze dat het oudste kind school loopt in België; dat ze vlot Nederlands spreken; dat zij contacten hebben met Belgen en getuigenverklaringen voorleggen; dat zij geen inbreuk pleegden op de Belgische openbare orde; dat zij werkbereid zijn; dat de moeder beschikt over een legaal verblijf in België; dat hun twee kinderen in België geboren werden; dat het wetsvoorstel van Groen de mensen wil regulariseren met schoolgaande kinderen en een verblijf van 5 jaar. Ze stippen aan “dat gelet op de hierboven vermelde redenen zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken”.

Gezien de verzoekende partijen in hun aanvraag zelf geen duidelijk onderscheid hebben gemaakt tussen de elementen die de ontvankelijkheid en de gegrondheid van hun aanvraag betreffen, kunnen zij de verwerende partij niet verwijten geen duidelijk onderscheid te hebben gemaakt tussen de criteria die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen en de criteria die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de argumenten die door de verzoekende partijen werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden beantwoordt, doch ook stelt dat de elementen zoals hun sociale en economische bindingen in België, de taal, de contacten met Belgen, het werkbereid zijn, alle neergelegde getuigenverklaringen en schoolattesten van de kinderen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet in deze fase zullen worden behandeld. Hieruit volgt dat de verwerende partij wel degelijk een onderscheid maakt tussen beiden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten heeft beantwoord in de aanvraag en hiervan stelt “de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. Aldus blijkt dat de verwerende partij de ingeroepen elementen heeft getoetst aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar ze laten uitschijnen dat elke ingeroepen buitengewone omstandigheid in hun nadeel wordt uitgelegd omdat hun integratie het gevolg zou zijn van hun eigen verdrag met name omdat ze zich in hun illegaliteit gevestigd hebben. De conclusie die de verzoekende partijen maken, vindt geen weerslag in de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen lijken uit te gaan van een veronderstelling, doch uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij elke ingeroepen buitengewone omstandigheid individueel heeft onderzocht en dat de verwerende partij telkens aangeeft waarom ze dit argument niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid zonder telkens te stellen, zoals de verzoekende partijen voorhouden, dat de ingeroepen argumenten het gevolg zijn van een volgehouden en moedwillige intentie tot het zich nestelen in illegaliteit. Het betoog van de verzoekende partijen mist feitelijke grondslag.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij geen buitengewone omstandigheden kunnen laten gelden.

Daargelaten de juistheid van het betoog van de verzoekende partijen dat zij zich in een catch-22 situatie zullen bevinden indien zij gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten vooraleer er uitspraak wordt gedaan over hun aanvraag om machtiging tot verblijf, ziet de Raad niet in hoe dit betoog kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu stelt zich enkel de vraag of de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze heeft kunnen vaststellen dat de argumenten die door

de verzoekende partijen werden ingeroepen geen buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partijen laten echter na de concrete motieven te weerleggen doch beperken zich tot de onjuiste veronderstelling dat hun argumenten niet aanvaard worden omdat hun integratie gedurende hun illegaliteit tot stand kwam.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij hen hun integratie verwijt, kan zulks evenmin uit de bestreden beslissing worden afgeleid. In de bestreden beslissing wordt er enkel op gewezen dat de elementen die betrekking hebben op de integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij van een kringredenering te maken. Zo wordt hen verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zich verder geïntegreerd te hebben en wordt er aan voorbij gegaan dat ze in het Rijk moeten blijven, willen ze hun belang niet verliezen. De verzoekende partijen herhalen hetgeen zij reeds in hun eerste middel hebben uiteengezet. Zij verduidelijken dat zij inderdaad op verschillende tijdstippen illegaal in het Rijk verbleven doch dat zij anders hun belang dreigden te verliezen in hun procedures overeenkomstig de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. Zij besluiten dat een normaal en redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en stukken komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 18 februari 2013.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de argumenten die zij hebben aangehaald in het eerste middel grotendeels herhalen. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking onder het eerste middel. De Raad kan er zich niet van ontdoen dat de verzoekende partijen een andere beslissing voor ogen hebben, temeer zij verwijzen naar de beslissing van 18 februari 2013. De beslissing waarvan zij de nietigverklaring vorderen is de beslissing van 2 december 2013 (dit is ook de beslissing die werd gevoegd aan het verzoekschrift) en niet de beslissing van 18 februari 2013.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU